

føje, at saa vil den efter min Opfattelse aldrig kunne flyttes mod Nord.

Til det ærede Medlem Hr. Boa ønsker jeg ligeledes kun at sige nogle faa Ord. For det første vil jeg protestere mod den Omtale af Befalingsmænd i al Almindelighed, som det ærede Medlem fremsatte, han savner ganske sikkert Grundlaget for en saadan almindelig Dom over Befalingsmændene som den, han fremførte. I øvrigt var der i Talen en Rigdom af Synspunkter, jeg er ikke sikker paa at have forstaaet dem rigtigt, mon der er nogen, der har det? Jeg kunde fristes til at spørge: Har det ærede Medlem selv rigtig forstaaet dem? En Ting er i hvert Fald sikker, at jeg tror ikke, Kriegerhaandværket hører til de Erhverv, det ærede Medlem repræsenterer. Men i øvrigt er der neppe noget Parti, som ikke ud af den Tale kunde hente et eller andet Guldorn. Der var Tilslutning til alle Partiers Tankegang og Afstandtagen fra dem alle, det var for saa vidt en meget rummelig Tale; men naar det ærede Medlem talte om, at de unge i den af ham anbefalede Skole skulde have nogen Forstaaelse af den Opgave, de skulde løse, saa vil jeg dog anbefale det ærede Medlem ikke selv at søge at forklare de unge denne Opgave, for saa tror jeg, Forstaaelsen vil blive ganske overordentlig ringe.

Til det ærede Medlem Hr. Sundbo, som talte om Overklassens Ungdom, vil jeg kun sige dette, at den er jo ikke saa god, som den burde være, det er vi ganske klare over, men den har dog ikke drevet det til at spise Femkronesedler paa Smørrebrød, som efter Sigende Fiskerdrengene gjorde i Esbjerg. Og saa vil jeg sige til andre Medlemmer, at man maa ikke nøjes med det Referat af General Castenschields Foredrag, som det ærede Medlem kom med, for jeg tror at have Lov til at sige, for at bruge et meget parlamentarisk Udtryk, at dette ikke var ganske fyldestgørende.

Kravet om Valg har været rejst gentagne Gange her under Debatten, og man har navnlig fra radikal Side hævdet, at man ikke i 1920 stemte om Forsvarsordningen. Hvis man ikke gjorde det, var det i alt Fald ikke de Radikales Fejl, thi som allerede tidligere fremhævet stod det i deres Valgmanifest meget tydeligt, og den 12. September 1920 skrev „Politiken“ en Leder, hvori stod, at Vælgerne stemte næste Gang for en hel Valgperiode — det var dog tydelige og klare Ord —, og der stod: „Den nye Rigsdag vil faa store og vigtige Opgaver, bl. a. en fuldt demokratisk Ordning af Militærspørgsmaalet.“ Jeg kan saaledes ikke se andet end, at man i alt Fald fra

radikal Side har gjort, hvad man kunde, for at gøre Vælgerne klart, at dette Valg drejede sig om en hel Periode, i hvilken bl. a. Militærspørgsmaalet skulde afgøres. Dette fremgaar ogsaa af en Række Referater fra Vælgermøder fra den Tid, som jeg har studeret i „Politiken“, men som jeg ikke skal trætte det høje Ting med.

Af det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Udtalelser i Aften skal jeg kun fremhæve en eneste, og det var den, hvorved det ærede Medlem meget energisk strøg det ærede Medlem Hr. P. Munch af sig. Det ærede Medlem Hr. P. Munch har nemlig hele Tiden søgt at faa det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen under Armen ved at sige: Socialdemokraternes Forslag er ikke noget Afvæbningsforslag, her er Tale om et Militærforslag —, og hvad sagde saa det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen nu: Vort Forslag har intet at gøre med Militærvæsen. Nu ved altsaa det ærede Medlem Hr. P. Munch, at det kan ikke nytte noget, at han kommer og vil have Socialdemokraterne under Armen, for de stryger ham af sig og siger: Vi har intet med Militærvæsen at gøre. Det interesserer mig naturligvis, fordi jeg altid har hævdet, at det dybe Skel i disse Forslag findes mellem Socialdemokratiets Afrustningsforslag og de andre Forslag, som opstiller et vist Militærvæsen. Det har altsaa det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen i Aften i Virkeligheden erklæret sig enig i.

Til Slut vil jeg gerne gøre endnu en Bemærkning. Da det ærede Medlem Hr. Schmidt talte om denne Sag, sagde han: Det er en Sag, der gælder Danmarks Ære. Det er en helt anden Tone end den, man hører, naar de ærede Medlemmer fra radikal og socialdemokratisk Side taler om denne Sag. Man sammenligne det med den Tone, det ærede Medlem Hr. P. Munch anslog gennem et Citat af Monrad om, hvorledes Stormagterne smilte haanligt, medynkende ad Smaastaternes Forsøg paa at opstille Dukkehære og Dukkeflaader. Men dette Smil forhindrede dog ikke det ærede Medlem i kort efter at tale om den Respekt, der stod om den danske Dukkehærs — ja, der blev Udtrykket Dukkehær ikke brugt, men det var brugt kort i Forvejen —, den danske Dukkehærs Kamp paa Dybbøl. Ja, Dybbøl 1864 og København 1659, disse to Aarstal sætter vi roligt op imod de Herrers saakaldte nøgterne: Hvad kan det nytte! dette usle Ord, som er den stolte Fane, under hvilken de Radikale og Socialdemokraterne vil samle Danmarks Ungdom til Arbejde og Kamp for Danmarks Fremtid.